

Sygn. akt III CSK 256/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Z. N.

przeciwko G. N.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka Z. N. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 marca 2017 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 15 grudnia 2015 r., którym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o zobowiązanie pozwanej G. N. (córkę obdarowanej L. P.) do złożenia oświadczenia woli o nieodpłatnym przeniesieniu na powódkę nieruchomości będącej przedmiotem darowizny. W oświadczeniu z dnia 25 czerwca 2012 r. powódka odwołała darowiznę na rzecz L. P. z powodu rażącej niewdzięczności polegającej na nieudzieleniu jej pomocy przed agresją K. N..

W ocenie Sądów obydwu instancji postępowanie w sprawie nie wykazało, aby obdarowana L. P. dopuściła się wobec powódki rażącej niewdzięczności. Z ustaleń wynika, że L. P. przez około 2,5 roku bezpośrednio opiekowała się powódką, a po wyprowadzce interesowała się jej losem, utrzymując kontakt osobisty i telefoniczny. Powódka była stroną inicjującą konflikty i trudną w codziennym współżyciu. Wiedza i doświadczenia L. P. w relacjach z powódką usprawiedliwiały jej ocenę, że kierowane do niej żądanie udzielenia ochrony przed K. N. jest przesadzone i nieuzasadnione. Nie potwierdziły się także twierdzenia powódki o utrudnianiu jej korzystania z nieruchomości.

Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniosła powódka, zaskarżając go w całości. W skardze opartej na obydwu podstawach kasacyjnych zarzuciła naruszenie art. 898 § 1 k.c., art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Na tej podstawie wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie

sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jej skargi wystąpieniem przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które sprowadza się do konieczności rozstrzygnięcia, „czy zachowanie obdarowanego po odwołaniu darowizny z powodu braku pomocy, a przed wyrokowaniem w sprawie, ma znaczenie dla oceny faktu, czy doszło do rażącej niewdzięczności i czy takie zachowanie może skutkować naprawieniem wcześniejszych uchybień”.

Zagadnienie wskazane przez skarżącą nie jest ani nowe, ani niewyjaśnione, a przyjęte stanowisko, uznać można za ustabilizowane. Sąd bada okoliczności, które stały się podstawą odwołania darowizny, a więc te, które miały miejsce przed złożeniem oświadczenia. Zachowania obdarowanego, które nastąpiły po odwołaniu darowizny będą uwzględnione, jeśli oświadczenie zostanie ponowione po ich wystąpieniu (por. np. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r. (I CSK 278/11, nie publ.).

Skarżąca podniosła w uzasadnieniu, że trzeba „rozważyć, czy art. 316 § 1 k.p.c. ma zastosowanie w sprawie o tzw. odwołanie darowizny, czy też nie, a jeżeli tak, to w jakim zakresie”. Należy wskazać, że kwestia ta nie może być rozpatrywana z powodu niepodniesienia w podstawach kasacyjnych zarzutu naruszenia art. 316 § 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna powódki nie jest też oczywiście uzasadniona, to znaczy oparta na zarzutach, które niewątpliwie są uzasadnione i powodują, konieczność jej uwzględnienia, ponieważ wydane orzeczenie jest jednoznacznie błędne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Takiego charakteru podniesione zarzuty nie potwierdzają. Skarżąca przede wszystkim kwestionuje prawidłowość sporządzonego uzasadnienia i ocenę dowodów. Z uzasadnienia wynika, że Sąd Okręgowy odnotował zmianę stanu faktycznego, polegającą na ponownym wprowadzeniu się do nieruchomości L. P.

i fakt złożenia przez nią uzupełniających zeznań, rozważył też całościowo zeznania powódki, w tym złożone w postępowaniu apelacyjnym (s. 9 uzasadnienia) natomiast prawidłowość oceny dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych nie może być przedmiotem badania w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z przytoczonych względów, wobec niestwierdzenia innych przesłanek przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania, należało odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

jw